

ΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

6/4/20, Black Athena

Θα επαναλάβω 3 πράγματα (που ξαναέγραψα¹) ως προς το επιστημολογικό/επιστημονικό κομμάτι του θέματος και όχι ως προς την κρατική διαχείριση αυτού. Μοναδικός σκοπός να μοιραστούμε τα όπλα των επιχειρημάτων μας ενάντια στη πανδημία της Κυριαρχίας.

Το **πρώτο** έχει να κάνει με το ποσοστό θνησιμότητας. Αυτό προκύπτει από το κλάσμα όπου στον αριθμητή έχει τους θανάτους και στο παρανομαστή τα καταγεγραμμένα κρούσματα. Τα ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ κρούσματα είναι, απροσδιόριστα, μεγαλύτερα από τα καταγεγραμμένα. Εκτιμήσεις υπάρχουν και έχουν μεγάλες αποκλίσεις μεταξύ τους. Κάποιες μιλάνε ακόμα και για 10 φορές (άλλες για 100) πάνω από τα καταγεγραμμένα. Αν ισχύει το 10 τότε το ποσοστό θνησιμότητας σε παγκόσμιο επίπεδο είναι 0,5%. Αυτό το δεδομένο σημαίνει πως η πιθανότητα να πεθάνει κάποιος από κορωνοϊό είναι πολύ πολύ χαμηλότερη. Ήδη, ακόμη και ερευνητές που λέγανε τρέλες έχουν ρίξει τα νούμερα. Το ενδεχόμενο το ποσοστό θνησιμότητας να είναι στο επίπεδο του 1% ή και χαμηλότερο δεν είναι απίθανο, κάθε άλλο. Για να μπορείς να έχεις πραγματική εικόνα αυτού του ποσοστού πρέπει να έχεις καλή εικόνα των πραγματικών κρουσμάτων. Αυτή τη στιγμή τον μεγαλύτερο διαγνωστικό έλεγχο αναλογικά με τον πληθυσμό της χώρας έχει κάνει το ισλανδικό κράτος. Το ποσοστό θνησιμότητας εκεί είναι στο 0,3%. Στο πλοίο που τους είχαν σε καραντίνα ήταν 1,5% με μεταδοτικότητα στο 20% των επιβατών που είχε μεγάλο μέσο όρο ηλικίας. Στην Ελλάδα που οι νεκροί είναι 73 και τα πραγματικά κρούσματα υπολογίζονται πιο συντηρητικά στα 10 φορές πιο πάνω από τα καταγεγραμμένα. Άρα έχουμε θνησιμότητα στο 0,4%. Καθόλου απίθανο τα πραγματικά κρούσματα να είναι πολλά πολλά περισσότερα. Αν έχουν νοσήσει 50.000 άνθρωποι (μία από τις εκτιμήσεις) τότε η θνητότητα είναι 0,1%. Ακόμα για την γρίπη του 2009 ή εποχιακές γρίπες από τις οποίες έχουμε πάρει μια χρονική απόσταση, θα δείτε πως οι εκτιμήσεις για τα πραγματικά κρούσματα έχουν φοβερές αποκλίσεις μεταξύ τους. Είναι, δηλαδή, και αντικειμενικά δύσκολο να γίνει αυτή η καταγραφή αν δε γίνει αμέσως και μαζικά σε κάθε άτομο (καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό για την πολιτική εξουσία των κρατών και πώς θα το χρησιμοποιούν από δω και πέρα).

Το **δεύτερο** έχει να κάνει με την αιτιολογία της μετάδοσης του ιού. Το γιατί και το πώς της μετάδοσης του ιού έχει να κάνει κυρίως με την ήδη υπάρχουσα οργάνωση της κοινωνίας, με το φυσικό περιβάλλον και τέλος με τον ίδιο τον χαρακτήρα του ιού (ο SARS ήταν πιο θανατηφόρος). Η κυκλοφορία του εμπορεύματος, η μισθωτή εργασία, οι υποδομές της ιατρικής και οι σχέσεις εργασίας σε αυτές έχουν παίξει τον πιο καθοριστικό ρόλο στο γιατί κάπου πεθαίνουν όσοι πεθαίνουν. Το παράδειγμα της Ιταλίας είναι ενδεικτικό. Μια σειρά από τέτοιους παράγοντες έπαιξαν το ρόλο τους. Το γεγονός ότι έχουν μεγάλο μέσο όρο ηλικίας (κάθε χρόνο πεθαίνουν 15 με 20 χιλιάδες από γρίπη), ότι έχουν λίγες διαθέσιμες κλίνες, ότι πολλοί γιατροί έχουν βγει εκτός εργασίας λόγω μόλυνσης εξαιτίας της έλλειψης μέτρων

¹ Στο πρώτο τμήμα του κειμένου ξαναέγραψα γι' αυτά. «ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ», <https://blackathena.squat.net/den-uparxei-epistrofh-sth-kanonikothta/>

προστασίας, ότι στο Μπέργκαμο γλεντούσε το 1/3 του πληθυσμού ένα βράδυ μετά από έναν αγώνα ποδοσφαίρου που νίκησαν μια ισπανική ομάδα (και κάποιες χιλιάδες ισπανοί οπαδοί γύρισαν πίσω στη χώρα τους), ότι έχει κρύο σε αντίθεση με τη Ν. Ιταλία όπου τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα και φυσικά ότι οι εργάτες συνέχιζαν να δουλεύουν κανονικά, στοιβαγμένοι στα βαγόνια του μετρό κάθε πρωί και ανάμεσά τους πολλοί Κινέζοι που είχαν γυρίσει από την πρωτοχρονιά που κάνανε στην Κίνα (δεν έχω χρόνο να τα αναφέρω και να τα ψάξω αναλυτικά όλα). Φυσικά, η ταχύτατη εξάπλωση του ιού είναι απόλυτα συνδεδεμένη με την κυκλοφορία του εμπορεύματος και γι' αυτό εξαπλώνεται στα καπιταλιστικά κέντρα (ΝΑ Ασία, Β. Αμερική, Ευρώπη) και συγκεκριμένα με τους κόμβους αυτής της κυκλοφορίας (π.χ. Μιλάνο, Νέα Υόρκη)

Το **τρίτο** είναι η αιτιολογία του θανάτου. Νομικά, η ιατρική αποδίδει κάποια αιτία στον θάνατο. Η αιτία ενός θανάτου όμως είναι πολυπαραγοντική. Στην Ιταλία για παράδειγμα η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων (πάνω από το 95%) που πεθάνανε είχαν και άλλα προβλήματα υγείας, πέρα από μεγάλη ηλικία (περίπου 80 έτη). Δηλαδή, είναι ένα πράγμα να πεθαίνεις ΑΠΟ κορωνοϊό και άλλο να πεθαίνεις ΜΕ κορωνοϊό. Να βρίσκουν πάνω σου τον ιό. Ερευνάται αν πολλοί κόλλησαν τον ιό μέσα στα νοσοκομεία που λόγω κακής διαχείρισης είχαν ήδη μετατραπεί σε κέντρα μετάδοσης του ιού. Αυτό έγινε και για ένα νεκρό στην Ελλάδα που πέθανε με εγκεφαλικό και σε μετά θάνατον τεστ βρέθηκε θετικός στον ιό. Αυτό μειώνει ακόμα περισσότερο το ποσοστό θνησιμότητας ΑΠΟ κορωνοϊό. Παράλληλα, η αιτιολογία του θανάτου πρέπει να αναζητηθεί σε δομικά αίτια των κοινωνικών σχέσεων. Μερικά παραδείγματα έδωσα πιο πάνω. Άλλο ένα είναι η δολοφονία των ιθαγενών λαών από τους ιούς που «έφεραν» οι αποικιοκράτες μαζί τους (κάτι το οποίο είναι μια υπαρκτή απειλή και σήμερα στη Βραζιλία). Είναι ξεκάθαρο ότι οι δύο βασικότερες αιτίες είναι η ήδη υπάρχουσα υγεία των ανθρώπων (οποιασδήποτε ηλικίας) και οι υποδομές υγείας των κρατών. Και τα δύο είναι απολύτως προσδιορισμένα από την ταξική οργάνωση της κοινωνίας. Η κακή ποιότητα της ζωής ή η αλλοτρίωση από το σώμα, τη ψυχή και την φροντίδα μας και η ταξική πολιτική των κρατικών συστημάτων υγείας, οι φαρμακοβιομηχανίες και οι θάνατοι από την ίδια την ιατρική πρακτική.

Γιατί είναι αναγκαία η διεκδίκηση της αλήθειας;

Μένω μόνο σε αυτό το επίπεδο ανάλυσης γιατί η κρατική διαχείριση πατάει πάνω στη διαχείριση αυτών των 3 – και όχι μόνο – ζητημάτων, έτσι αντλεί τη νομιμοποίησή της και άρα ηγεμονεύει ιδεολογικά. **Η κοινωνία, σε ένα μεγάλο της τμήμα, υπακούει τους κανόνες επειδή σκέφτεται το γενικό καλό, την υγεία των πολλών.** Δεν υπακούει απλά επειδή είναι εθελόδουλη (φυσικά υπάρχει και αυτό το τμήμα της). Αυτή την αλληλεγγύη της κοινωνίας πρέπει να την κρατήσουμε και να την αναδείξουμε στη συνέχεια μαζί με την αλήθεια της κατάστασης. Αν τεθούν σωστά τα παραπάνω ζητήματα, τότε οι λογικές απαντήσεις διαχείρισης είναι εντελώς διαφορετικές. Αν για παράδειγμα απαντήσουμε στο πρώτο διαφορετικά, τότε ο κορωνοϊός δεν είναι το τέλος του κόσμου και δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσει την εικόνα Αποκάλυψης που παρουσιάζουν. Το ξαναέγραψα πως το πρόβλημα των κρατών είναι ότι δεν είναι ακόμα υπολογίσιμος και ελέγξιμος ο ιός. Φανταστείτε, για παράδειγμα, να βγάζανε κάθε μέρα ανακοινωθέντα για το πόσοι νεκροί και τραυματίες υπάρχουν από ατυχήματα με οχήματα στο δρόμο. Θα έμοιαζε με σκηνικό Αποκάλυψης. Αν απαντήσουμε σωστά το δεύτερο, τότε η πραγματική θεραπεία έχει να κάνει

με τελείως άλλες πολιτικές, ταξικά μεροληπτικές. Ή για παράδειγμα στην Ελλάδα θεραπευτικά μπορεί να είναι η θερμοκρασία και το κλίμα της περιοχής ή η απουσία βαριάς βιομηχανίας και ισχυρών κόμβων της παγκοσμίας καπιταλιστικής εφοδιαστικής αλυσίδας, πολύ περισσότερο από τα μέτρα της καραντίνας (αυτά είναι ζητήματα που πρέπει να ερευνηθούν). Και αν απαντήσουμε σωστά και το τρίτο τότε μπορούμε πολύ πιο στοχευμένα, συλλογικά και συνειδητά να προστατέψουμε τους ανθρώπους με προβλήματα υγείας, χωρίς τις παλαβομάρες που κάνουμε τώρα. Και να τεκμηριώσουμε απόλυτα την άποψή μας ότι οι θάνατοι είναι δομικοί (είναι δολοφονίες) και η αιτία τους είναι ο καπιταλισμός, αντί να το λέμε συνθηματικά. Είναι πιο επείγον να αδειάσουν τα κέντρα κράτησης αυτή τη στιγμή (βλ. Ριτσώνα) και οι φυλακές που αποτελούν πραγματικό κίνδυνο για την υγεία των κρατουμένων. Όλοι γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει καμία ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους αυτούς τους ανθρώπους.

Τέλος, η αποδόμηση της πανδημίας του κορωνοϊού σίγουρα πρέπει να γίνει κάποια στιγμή τεκμηριωμένα, με στοιχεία και όλα τα ακλόνητα επιχειρήματα από συλλογικές ομάδες εργασίας, έρευνας και αυτομόρφωσης. Μια τέτοια έρευνα είναι ΑΝΑΓΚΑΙΑ γιατί όσα στοιχεία και τεκμήρια κι αν μπορούμε να αντλήσουμε από την επιστημονική έρευνα πάντα μέσα εκεί θα απουσιάζει η αντιεξουσιαστική, ταξική μεθοδολογία και προσέγγιση των γεγονότων. Δεν φτάνουν οι καλύτερες έρευνες, από τα καλύτερα πανεπιστήμια στον κόσμο για να υπηρετήσουν το ελευθεριακό πρόταγμα. Αυτά τα 3 σημεία όμως είναι βασικές μεθοδολογικές γραμμές που μπορούν να μας βοηθήσουν να δούμε την (πραγματική) πραγματικότητα με μία σχετική ασφάλεια και αντικειμενικότητα. Όσο πιο πολύ αυτή γίνεται καθαρή, τόσο πιο πολύ θα πέσει σα χάρτινος πύργος η ιδεολογική ηγεμονία του κράτους και τόσο πιο γρήγορα θα γίνει ορατό στη κοινωνία το σχέδιο των Κρατών για την επίθεση που πραγματοποιούν εναντίον μας. Θα γίνει ορατό ότι ο ιός είναι μια καλή δικαιολογία (αν όχι μια σκέτη πρόφαση). Το πιο σημαντικό όμως δεν είναι ότι θα το βλέπει (γιατί πολυς κόσμος το βλέπει ήδη) αλλά ότι θα μπορεί να το υπερασπιστεί και να πείσει τους γύρω του. Ας εξαπλώσουμε τον ιό της αμφιβολίας και της αντίστασης ξανά αλλά με επιχειρήματα και εμμονή στα πραγματικά δεδομένα. Δεν επιτρέπεται να αφήνουμε χώρο ούτε σε συνωμοσιολογίες, ούτε σε μεταφυσικές ερμηνείες του ιού είτε με πρόσημο δυστοπικό, είτε με ουτοπικό.

Jean-Léon Gérôme, 1896:

*Η Αλήθεια βγαίνοντας από το πηγάδι,
κρατώντας το μαστίγιο της για να
τιμωρήσει την ανθρωπότητα*

Η αλήθεια είναι το κατ' εξοχήν πεδίο του αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, είναι το κατ' εξοχήν πεδίο του ταξικού και κοινωνικού πολέμου.

Αν κάτι επείγει αυτή τη στιγμή δεν είναι ομάδες αλληλοβοήθειας αλλά διάδοση της αλήθειας, ομάδες αλληλο-αλήθειας!

Τμήμα αυτού που λέμε καταχρηστικά ονομάζουμε κίνημα/χώρος δεν ενδιαφέρονται πλέον για την αλήθεια. Η οικειοποίηση θεωριών (μεταμοντέρνων ή μη) για την σχετικότητα της αλήθειας δεν αντικατοπτρίζουν τίποτα άλλο παρά την κατάσταση των ατόμων από πολιτισμική, κοινωνική και ταξική σκοπιά. Κοινότητες που μπορεί να μην κοινωνικοποιούνται καν εκτός των ομοίων τους, κοινότητες που τους ενδιαφέρει μόνο η αυτοεπιβεβαίωση και η αλληλοαναγνώριση εντός ενός ευρύτερου κοινωνικού περιβάλλοντος (που ήταν τα τελευταία 15 χρόνια στα πράγματα), κοινότητες που μπορεί να έχουν εγκαταλείψει, ρητά ή άρρητα, την προσπάθεια για να αλλάξουν αυτόν τον κόσμο και δεν ενδιαφέρονται να μιλήσουν και να πείσουν κανέναν άλλον για το δίκαιο και την αλήθεια των ιδεών μας. Σίγουρα θα υπάρχουν και άλλες εξηγήσεις αλλά αυτές μπορώ να σκεφτώ τώρα.

Ανάμεσα σε όσους διεκδικούμε να μιλάμε για την αλήθεια και σε όσους δεν ενδιαφέρονται πρωτίστως γι' αυτό σίγουρα υπάρχει ένα στρατηγικό ρήγμα – μάλλον αγεφύρωτο.

Αν αγωνιζόμαστε για έναν διαφορετικό κόσμο, ελευθερίας και αλληλεγγύης, αυτό το κάνουμε γιατί αυτός ο κόσμος που ζούμε είναι κόσμος βαθιάς εκμετάλλευσης, εξουσίας και απολύτως καταστρεπτικός για τη ζωή γενικά. Η αλήθεια αυτού του κόσμου είναι αδιαπραγμάτευτη και γι' αυτό ο κόσμος της Κυριαρχίας προσπαθεί συνεχώς να την αλλοιώσει, όχι λέγοντας κάτι εντελώς ψευδές αλλά αναδεικνύοντας μόνο ένα μέρος της αλήθειας του κόσμου. Αυτό το μέρος από το οποίο μπορεί να αντλήσει συναίνεση για την πολιτική της. Στην προκειμένη περίπτωση χρησιμοποιεί το φόβο του θανάτου για να αντλήσει αυτή τη συναίνεση. Δυστυχώς, ο σύγχρονος καπιταλισμός αντλεί πολύ μεγαλύτερη νομιμοποίηση από την τεχνοεπιστήμη πλάι στο έθνος, τη θρησκεία, την πατριαρχία και όλα τα άλλα. Έτσι κι εμείς πρέπει να αναβαθμίζουμε τις διανοητικές μας ικανότητες και να καταπιαστούμε με πράγματα που μας φαίνονται βουνό (όπως τα μαθηματικά μοντέλα ή τις φυσικές επιστήμες).

Ακριβώς αυτό συμβαίνει και με τον κορωναϊό. Ανήμποροι εμείς υιοθετούμε με ευκολία το μέρος της αλήθειας που μας παρουσιάζει και την παίρνουμε ως δεδομένη. Από την αλήθεια που θα δεχτούμε καθορίζεται απόλυτα η στρατηγική μας. Στην χειρότερη περίπτωση δηλώνουμε ως θέση ότι δε μας ενδιαφέρει να μιλήσουμε για την αλήθεια και αρχίζουμε να γενικολογούμε για την κρατική πολιτική, την κατάσταση εξαίρεσης, τη βιοπολιτική. Είναι απολύτως αναγκαίο να διεκδικήσουμε την αλήθεια από την Κυριαρχία, να μιλάμε για το τι πραγματικά συμβαίνει. Ο αγώνας για ελευθερία, αλληλεγγύη και δικαιοσύνη προϋποθέτει και θεμελιώνεται (και) στην αλήθεια.